

Optræden overfor hverandre lægge mindre Raahed for Dagen end herhjemme, hvad jeg tror i nogen Grad staar i Forbindelse med, at man alt for meget anvender Pryglestraffen her i Landet. Jeg har gjort en anden Iagttagelse, nemlig at vi, der mene at staa højt, hvor Talen er om at vise Godhed mod Dyrene, skulle se os vel om for at komme paa Højde med andre civiliserede Stater. Jeg har set i Sverige, i Rusland og forskellige andre Lande — og mine Iagttagelser falde sammen med andres, der have rejst der —, at der i disse Lande i Virkeligheden hersker langt større Ømhed for og Forstaaelse af de umælende Dyrs Ret end herhjemme. Naar man undtager de sydlige Lande i Europa og Balkanstatene, vise vi herhjemme i alle Samfundsklasser større Raahed end andre baade overfor Børn og overfor umælende, en Raahed, som er aldeles uforenelig med det høje Kulturtrin, hvorpaa vi skulde staa. Naar jeg derfor retter en Anmodning desangaaende til den højtærede Kultusminister, er jeg vel klar over, at han ikke formaar at udrydde et System, der har sin Rod i Fordomme og Tradition. Selv om han vilde sætte alle sine Kræfter ind derpaa, vilde han ikke være i Stand til at bryde med det. Men jeg ønsker en Udtalelse fra den højtærede Kultusminister om, at han vil anse det for heldigt, om man ved Valget af Straffemidler i Skolerne kom ind i den Fremskridtslinie, som man er inde i i forskellige andre Stater.

Jeg tager Anledning til at bringe den højtærede Kultusminister min Tak for hans Udtalelser i sidste Samling, da jeg fremdrog dette Spørgsmaal. Disse Udtalelser viste i hvert Fald, at den højtærede Kultusminister er besjælet af Ønsket om, at der bliver handlet varligt med det skrøbelige og meget kostbare Materiale, som vore Børn ere. Jeg vil samtidig oplyse den højtærede Kultusminister om, at hans i Formen meget moderate, men i Realiteten meget skarpe, kritiske Udtalelser overfor visse Afstraffelser, som vare givne her i de københavnske Skoler af enkelte Lærere, ikke havde den mindste Virkning paa Inspektørerne til Følge. Det synes, som om de Herrer Inspektører og de, der overhovedet have Ledelsen af Skolerne i denne By, ikke bekymre sig om nogen Art af Kritik, de ere ligeglade. Dog er det min Opfattelse, som jeg støtter paa Meddelelser, der ere tilgaaede mig i Sommerens Løb, at Kritikken ikke har været uden Indflydelse paa den almindelige Lærer-

stand; og hvis man kunde f. Eks. faa oplyst Antallet af korporlige Straffe, som ere tildelte i københavnske Skoler det sidste Aar, vil det vise sig, at Afstraffelserne ere langt færre end tidligere. Naar jeg derfor ogsaa i Aar drager dette Spørgsmaal frem her og andetsteds, er det, fordi det er min Opfattelse, at Kritikken paa dette Omraade alligevel til syvende og sidst vil føre til, at vi komme bort fra et System, der indeholder saa megen Uretfærdighed navnlig for de fattige, de overlæssede og overanstrengte Børn. Men jeg tilstaar gerne, at jeg venter ikke at finde fuldstændig Forstaaelse for denne Sag i alle Samfundsklasser, hverken i Overklassen, Middelstanden eller Arbejderstanden. Jeg ved, at jeg forgæves vilde henvende mig til nogen bestemt Samfundsklasse og der vente en ubetinget Tilslutning, fordi de Børn, som i Almindelighed ere Genstand for Tildeling af Prygl, høre til den fattigste Del af Befolkningen og meget ofte ere saaledes stillede, at de ikke kunne finde noget Værn hos deres naturlige Forældre. Ikke destomindre vil jeg drage den Sag frem, og jeg haaber, at den højtærede Kultusminister vil bidrage til, at vi kunne komme ind i den Humanitetens Fremgangslinie, som findes i mange af de civiliserede europæiske Stater.

Ved samme Lejlighed vil jeg gerne rette en Henvendelse til den højtærede Justitsminister og anmode ham om, at der fra Justitsens Side kunde blive ført noget mere Tilsyn med den Dressur, der øves i forskellige Cirkus, som Tid efter anden optræde her i Landet. Jeg tager ikke Sigte paa noget bestemt Cirkus, men paa Cirkus i al Almindelighed. En sølle Fiskehandler, en fattig Mand, der har en mager, udslidt Hest, fordi han ikke har Raad til at købe en bedre, og som maaske fodrer den daarligt og giver den for mange Pisk, bliver straffet, og jeg mener ogsaa, det bør paatales. Naar han tildeler sin Hest Piskeslag, lægger Folk Mærke til det, og saa ynkes man over Dyret. Men en hvilken som helst forløben Cirkusdressør her fra Landet eller fra andre Lande har Lov til at foretage den mest oprørende Dressur af de Dyr, han har købt. Hvorfor skal en Dressur af Dyr, fordi den finder Sted indenfor et Telt, uden at Offentligheden har Adgang til at følge den, være mere tilladelig end det Dyrplageri, der finder Sted udenfor? Jeg skal nævne et Par enkelte Tilfælde af grusom Dressur af Dyr.

Der har netop for nogen Tid tilbage